

— for at opnaa, at Ansættelsen i de forskjellige Distrikter foregaar efter samme Principer — at træffe Bestemmelse om Principspørgsmaal, der maatte opstaa under Ansættelsen, og som af Formanden for Vigningsmændene skulle henvises til Kommissionen (§ 3 og § 6). I hvorvel Medlemmerne af Vigningskommissionen dels ved deres Virksomhed i selve Kommissionen dels i deres Egenkab af Formænd for Vigningsmændene ville faa et ikke ringe Arbejde, turde der dog paa den her foreslaaede Maade for en stor Del raades Bod paa deres nuværende Overbeholdelse.

For derhos at paafynde Vigningsarbejds Fremme er Tidspunktet for Udsendelsen af Selvangivelsesblanketterne fremrykket til, senest medio Januar, og den Frist, inden hvilken Selvangivelse skal finde Sted, foreslaaet fastsat til Udgangen af samme Maaned istedetfor som nu Ugangen af Februar Maaned (§ 2). Som ovenfor bemærket kan der paa Grund af det store Omfang, hvori Selvangivelser benyttes, først efter Udløbet af denne Frist for Alvor tages fat paa Udarbejdelsen af Forslagene til Indtægtsansættelsen. Ved den ovennævnte Forandring vil da opnaaes, at dette Arbejde allerede kan begynde i Februar Maaned istedetfor en Maaned senere. Det er en forholdsvis meget ringe Del af Skatteyderne, der behøve længere Tid for at opgjøre deres Indtægt for det forløbne Aar, og den Omstændighed, at der, som nedenfor anført, maa forbeholdes enkelte Skatteydere Ret til ogsaa i Løbet af Februar Maaned at indgive Selvangivelse, vil ikke berede nogen videre Ulempe.

Den nugældende Regel om, at Skatteansættelsen for Personer, der have indsendt Selvangivelse, som ikke findes tilfredsstillende, først kan finde Sted, naar der er givet dem Veilighed til at fremkomme med yderligere Oplysninger, er foreslaaet opgivet, hvorimod det er bestemt, at de i Lovforslagets § 1 omhandlede Mænd i saadanne Tilfælde uden nærmere Forhandling med den Paagjældende kunne foretage en foreløbig Indtægtsansættelse for hans Bedkommende, dog at det samtidig er gjort dem til Pligt at underrette ham om, at hans Selvangivelse ikke er tagen til Følge, og at give ham Oplysning om, hvorledes hans Indtægt er bleven ansat, samt paa hvilken Maade han vil have at forholde sig, hvis han ønsker Ansættelsen prøvet af Vigningskommissionen (§ 3). Der tilspies i Virkeligheden ikke herved Skatteyderne nogen Uret, hvorimod det tværtimod ofte vil være af Interesse for dem strax at faa at vide, i hvilket Omfang Vignings-

mændenes Skøn afviger fra deres egen Ansættelse, og der vil for Vigningsarbejds Fremme vindes betydeligt, idet en hel Række af Møder vil kunne spares, og Fremlæggelsen af Skattemønstrene til almindeligt Eftersyn fremskyndes. Hertil kommer, at Erfaringen har vist, at Opfordringen til at meddele yderligere Oplysninger ikke efterkommes af en meget stor Del af de Paagjældende. For deres Bedkommende skal Vigningskommissionen da efter den nugældende Ordning foretage Skatteansættelse efter bedste Skjøn, og forsaavidt de Skattepligtige ere utilfredse hermed, ere de ifølge § 13 i Lov af 19de Februar 1861 henviste til at indgive deres Klage direkte til Overligningskommissionen. Dette er i flere Henseender uheldigt, og undgaaes ved det foreliggende Forslag.

Medens Skatteansættelsen ifølge den nugældende Lovgivning ikke kan fremlægges til almindeligt Eftersyn, forinden Skatteprocenten er fastsat, og Fortegnelsen derhos for hver enkelt Skatteyder skal indeholde Angivelse saavel af Størrelsen af hans Skatteindtægt, som af hvormeget han efter den fastsatte Skatteprocent har at svare i Indkomsthkat for det paagjældende Aar, er det her foreslaaet, at offentlig Fremlæggelse skal finde Sted, naar Ansættelsen af Skatteindtægten er endelig vedtaget, og at ifølge selve den for hver enkelt Skatteyder bestemte Skatteindtægt skal opføres paa Listerne (§ 5). Ved den nuværende Fremgangsmaade opholdes Vigningsarbejdet i en betydelig Grad, og i Angivelsen af Størrelsen af den anslaaede Skatteindtægt foreligger der tilstrækkeligt for Skatteyderne til Bedømmelse af, hvorvidt der maatte være Grund til at klage over Ansættelsen, og til, naar Skatteprocenten bliver bekendt, at beregne, hvormeget der for det paagjældende Aar skal svares i Skat. Endelig er der for yderligere at paafynde Vigningsarbejds Tilendbringelse foreslaaet, at den offentlige Fremlæggelse af Forslagene til Ansættelsen af den skattepligtige Indtægt skal ske distriktsvis; herved er aabnet Udgang til Bekjendtgørelse af Ansættelsen, efterhaanden som Arbejdet hermed bliver færdigt for de enkelte Distrikter, og derigennem til en succesfuld Indgivelse af Klager til Vigningskommissionen og en tidligere Tilendbringelse af disses Behandling og Afskjendelse.

Sluttelig skal endnu tilspies, at der ikke er foreslaaet nogen Forandring med Hensyn til de i Lov af 19de Februar 1861 indeholdte Bestemmelser om Indankning af Vigningskommissionens Kjendelser til Overligningskommissionen og om sidstnævnte Kom-